

nia kellett a hasát, mert minden öklendezésre alul is megmozdult benne a kövé dermedt anyag. Fájt minden bélrésze. Kiverte a veríték megint, és elátkozta a percet, amikor erre a kalandra adta a fejét.

Beletelt vagy tíz percbe, amíg el tudott szakadni a bűzös helytől, amelynek oldalába öklendezte az éjjel mértéktelenül bevitt ételeket, italokat. Amikor úgy érezte, felül mindent kiadott magából, szívesen száját öblített volna és nyelt volna egy korty vizet legalább, de csak gyöngyöző homlokát tudta megtörölni és a zsebkendővel a száját, mert a vízért vissza kellett volna mennie közéjük. Mélyeket lélegzett, és elindult a nyitva maradt nagykapu felé. Egyszerűen lehetetlennek tűnt, hogy életében még egyszer belépjen ebbe a nagylábosos konyhába és aztán a tisztasobába, ahol a lány várta. A szobának az udvar felé is nyílt egy kis ablaka, azon elhaladtában benézett, és meglehetősen bizonytalansággal úgy látta, hogy a lány már a nagy dunyhák közt fekszik, csak húsos fehér

karja maradt kint az ágynemű felett. Lehet, hogy már aludt is. De mindez bizonytalan volt már és érdektelen. Nehézfű mély szánalmat érzett a lány iránt, aki alva várja őt.

Szerencsére hamar kiért a határba, és nem törődve semmivel egy teljesen nyílt vetésen oldalvást az útnak lekucorodott, és kiadta magából feszítő terhét. Soha nem érzett megkönnyebbülés, úgyszólván szárnyaló boldogság lett úrrá rajta, és körülézett guggoltában. Természetesen semmilyen alkalmatosság nem kínálta magát. Nehézfű megtapogatta a zsebeit. A jobb kabátzsebében papír zörrent meg. „A szervező versei” – jött rá Nehézfű, és elővette a gépelt iratot.

Csak az elsőnek a címét olvasta el. „Szerelmes kultúrharc” volt a címe. Nehézfű habozás nélkül összegyúrte, megpuhította a papírt és felhasználta. „Bocsánat, költőtárs!” – mondta könnyedén, boldogan, és maga sem tudta, miért, végtelenül boldog volt, hogy Tokaj hatalmas tömbjét látja maga előtt.

HORVÁTH DOROTTYA

Karcolhatunk eget

*Tornyosul föléd a fogadóbizottság.
„Kérem, élni jöttem” – mondod. A terv része,
hogy nem utalnak rá: te vagy a szembenálló.
Ők lefele néznek, te meg körbe.
Kérdeznél, de sürgetni nem szabad,
a válasz adott, az indok hazugság.
Összebeszélnek és továbbmennek,
felhők alatt imbolyog a fejük,
mented a csigákat lábuk elől,
kapkodod a letört virágokat.
Ez vészhelyzet. Haragnak nincs helye.
Aggódva nézed a halálarcúakat.
Még egymásnak ütköznek, s eldőlnék.
aztán kapkodhatod a világot alóluk...*